להתעבר, ממולא הוא מחוייב מצד מצות עונה שעליו

בביאה שאפשר לפניה שהוא בתשמיש במוך, שגם זה

שאסור, וגם יש חשש איסור זרע לבטלה כיון דנסתם הרופאים רק מפירות על הטופס נמי הוא ענין סרוס דחיא איסורין אף לא איסורין דרבנן, ואף כשיצשו לשמש אף שהוא לקיום מצות עונה דמצוה דעונה לא אלא כשיש מחלה באותן אברים ולא בשביל שיוכל אלא מצד פ"ג שדוחה כל איטורין לא שייך זה בשביל מ"ג, אבל באיסור סרוס שלא שייך להתיר דנחשב דרך תשמיש, שלשני הטעמים ליכא במקום משה אה"ע ח"א סי׳ ס"ג עיי"ש, וגם יש הסוברים חשש סכנה האיסור כלל, ואין זה מענין דחרי איסורין עונה כרבארתי באורך בכמה ראיות בספרי אגרות עושה שלא נחשב זרע לבטלה דהרי הוא לצורך מצוח

אבל בשביל חשש הסכנה יש להתיר להשתמש במוך מקום כניסת הזרע להרחם, ויש אולי לדונה כאשה שיש לה אוטם ברחם שאיתא בסימן כ"ג סער' ה'.

כרחם ועתה היא מתעברת וג"כ לפי דעת הרופאים הוצרכו להולידם ע"י נתוח (אפעריישאן) בחתיכה תנה בדבר אשתו תחיה ששני הילדים האחרונים

משה פיינשטיין

דידו המברכו ברפואה שלימה ובכוח"ט,

סכנה לפניה להתעבר תהיה מותרת בכל הזמן שראויה אלו ושיש לסמוך עליו אם גם הוא יאמר שעדיין איכא לפי שנותיה צדיך לשאול מעוד רופא מומחה בענינים ואחר שיצברו השש שנים אם עדיין תהא ראויה להתעבר רק ב' פעמים תהא מותרת בשש שנים להשתמש בהמוך שנחלש מהחתיכות ולא סגי בג' שנים כמתחלה שהיו צריך יותר זמן שיתרפאו המקומות וגם עצם הרחם הוא סכנה, וכיון שכבר יהיו ג' מקומות ברחם חתוכים בטוב, אבל מאחר שזה ודאי שאם לא יתרפא היטב מפריז על המדה במה שאומר שלעולם לא יתרפא הרחם בגופה הנקרא דאיפרעם בלע"ז, אבל אני חושב שהרופא

להתעבר וטוב שתשאלו אז עוד הפעם.

ולא איסור לאו, וא"כ אף להגר"א הוא איסור קל מהוצאת הם לפרוש ולא לשמש, אלא הוא משום דכיון שבשביל! רפקוח נפש רוחה איסורין דלא שייך זה כיון שאפשר רף י"ג ע"א, דמה שמתירין לשמש במוך אינו מהדין חמור ביותר שאיכא בזה גם חיוב מיתה כאיתא בנדה זרע לבטלה שאף שג"כ אין עליו מלקות הוא איטור מדרבנן, ואף להגר"א באה"ע סימן ה' ס"ק כ"ה שהוא מיה יותר שלכן מיעץ לעשות בזמן הלידה דולד זה ברחם שלדברי הרופאים תהיה אסורה להתעבר כל אסור מדאורייתא הוא רק איסור בעלמא מקרא דמשחתם ואיסור סרוס נקבה הא להרבה שיטות הוא אסור רק שהוא איסור יותר חמור כשאיכא חשש סכנה להתעבר, לשמש במוך אף שהוא איסור הוצאת ורע לבטלה בתשמיש דאפשר להם לפרוש זה מזו, ואף שמתירין דהיתר פקוח נפש לא שייך על זה דאין הכרח שיעסקו הזרע להרתם. לצ"ד סירום אסור אף שהוא סרוס נקבה, סירום גמור או רק לתפור הטופס שדרך שם נכנס צטוכו לנתח שיהיו כבר שלשה מקומות חתוכים להוליד מחמת שילדה ילדים ע"י נתוח אם מותר לסרס אשה שהרופאים אסרוה משה פיינשטיין הוא ולא שייך זה למנהג הבעל, וגם בפאה נכרים וא״כ ל״ק כלום. ומאמר כתר״ה לא ראינו אולי יטריה במתני דנויר רף כ״ח ע״א לכן צריכה לנהוג כמותו השערות הוא ענין השייך להבעל דמקפיד ע"ז כמפורש כדכתבתי שם, ובאה"ע ח"א סימן נ"ם לענין גילוח ליכא מנהג ברור כל כך מאחר שהוא כמעט בלא טעם ביד אשתו מללבוש פאה נכרית הוא משום שדין שלה סימן י"ב לענין פאה נכרית שאין הבעל יכול למחות לך אין דעתו לחזור כוה, הא דכתבתי באה"ע ח"ב לחומרא בין לקולא שהרי היא ברשות הבעל ואין דיוצא דופן בתר"ה וישלח מאמרו עוד הפעם. סימן לנ וי אלול חשכ"ט. לחכם אחד.

הושמת יד לאשה לנתינת שלום

בדבר להושיט יד לאשה כדרך הנותנים שלום שלא יעשה להו דרך חבה ותאוה, וגם שם כתבתי לאחד שראה שיש גם יראי ה' שמקילין שיש לדון ח"א סימן קי"ג דהרי יש לו לחוש גם לדרך חבה בהפגשם ודאי הוא פשוט שאסור כדכתבתי באו״ח באוטובוסים (באסעס) דשם ליכא כמעט לכולהו ענין רלמעשה קשה לסמוך ע"ז. ומח"ב אה"ע סימן י"ך לכף זכות דסומכין ליתן כשהיא מושיטה להם והנאה, אבל כתבתי בח"א דאה"ע סוף סימן ג"ו איני רואה שום סתירה ממש שהתרתי לילך

אף לדינא אינו יכול לגרשה בע"כ ואין להפסידה

ברור לגרש בע"כ, אבל באינה מכסה שערה בוה"ז

במדינתנו אמעריקא אין להתיר אף בעוברת על דת

אף שרשאין מצד דיני המדינה ועוד מעמים וכ״ש לא היו מגרשין בעל כורחה לעוברת על דת וכדומה אבל בעצם במדינותינו אף ביוראם לפני שנים רבות בזה אינו יכול לגרשה בעל כורחה ולא לישא אחרת, בוה"ו שבעוה"ר רוב נשים אף משומרי תורה מולזלין

דאה"ע סימון קי"ד באשה שאינה רוצה לכסות שערה

מה שהקשה כתר"ה על מה שכתבתי בח"א

שאינו יכול כוה"ז לגרש אשה בעל כרחה מפני שאינה

רוצה לכסות שערה

הגה ברור כדכתבתי באו״ח ה"א סימן קנ״ח עניינים שהמעל רשאי להקפיר שאשתו תנהג כמנהגו

הם כופרין בתורה שאף אם הוא באונס שלמדוהו

אבותיו אינו יודע איסור להעיד שכר ושיש טוניש הוא פשוט וברול דעכ"פ הא אינם שומרי חורה וגם

שאף שעדיוף מעכו"ם לענין שמעלין פסול הוא לעדות

שבני הכופרים שהם כתינוק שנשבה בין העכרים

זה שכתבתי בח"א דאה"ע סימן פ"ב ענף ר"א

שתינוק הנשבה כין העכו"ם פסול לעדות

להגר"מ בעל שו"ח חלקח יעקב זצ"ל הדפיס בספרו

לשמים בזה שאף אם יאמרו להם הא לא יאמינו להם ולא מובן לי מה שיקשה לכחר"ה ע"ו.

דאר"ח סימן צ"ג דלצאת לטיול ולתענוג בעלמא והא דמסתפק כתר"ה לענין מה שכתבתי בוז"ג אם מותר לסייל כהג הסוכות וער"ז יבשל ממצות סוכה

> הרופאים שמה שלא מחעברת הוא מצד שבביאתו לא אבל לזרוק זרע הבעל לגוף אשתו כשאומרים

כא הזרע להרחם מצד איזה חולשה ממנו או מצד

בעלמא, אבל ודאי אין ליעץ לעשות כן מטעם

שכתבתי, ואם אחד עשה כן הולד כשר אף לכהונה.

מחמת שהיו בידו (וכעת נדפס גם בטוף חיי למסי

כתובות) ויותר לא רציתי לכתוב בזה אף לפלפולא

ולתענוג היציאה לבד אסור כשלא יוכל לאכול ולישן האינשי לראות יהיה רשאי אם לא יוכל להיות שם המיול, והוא לאו דוקא א"י שיש אולי גם מצוה בוה הנאתו יותר לישן בבית ובחוץ מבסוכה דראיית לו ע"ו רק ימים מועטין שאולי אצלו הוא צורך ממש על זמן קצר לא"י שכל טירחא הגדולה והוצאה ודאי אין לחלק, אבל אולי כוונתו לאחד מחו"ל שבא לחר"ל ולא כתב כתר"ה מעם לספקו דבלא מעט יוצא מביתו בשביל זה, אם יש בזה חלוק בין א״י הולך מביחו לחענוג בעלמא אינו כלום מה שהיה כשהוא לצורך שהיה יוצא מביתו אבל מה שהיה דרכים אפילו לדבר הרשות שפטורין דהוא דוקא למקום שלא יהיה סוכה שאסור דל״ד זה להולכי בסוכה. וכן כשיש לו איזה ימים לטייל אחר הסוכות עלא אף הנוסע למדינה אחרת שאיכא דברים שרוצין המקומות הוא לו צורך גדול, שלכן לזה מסתבר לא ענין טיול והנאה בעלמא שלא נפטר בשביל הגדולה היתה בשביל שרוצה לראות כל א״י ואין אינו רשאי אף בא"י לילך לראות במקום שלא יהיה איזה ימים אתר הסוכות לראות זה. אבל לצאת למיול שמותר אם אינו יכול להיות עוד איזה ימים בשביל סוכה כדכחבתי.

חשמיש וכשירגיש שיצא הזרע יוציא האבר מגופה

הזרע לרחמה הרי היא מהורה ויוציא הזרע ע״י בעלה, ואם הצורך הוא משום שע"י ביאה לא בא

שילביש על אברו אם הכיס לא יקלקל הזרע, ואם לתוך כלי זכוכית שיכין או שישמש בכיס סתום

שיכולה לטבול שאסור לבועלה יצטרך להוציא ע״י

הרהור כדכתבתי בח"ב סימן י"ח.

הצורך הוא משום שומן שראויה להריון הוא קורם

אח את אחותו הא לא שייך בשל נכרים כדכתבתי

ומש"כ כתר"ה עיקר החשש הוא שמא ישא

להריון ודאי יכולים לזרוק בבטנה ע"י רופאים זרע זו אשה זו העשירי וי"א לראיית דמי גרותה ראויה אשה זו שיום שהאשה ראויה להריון הוא משונה שרק ביום

להתעבר כל ימיה תהיה מותרת כל ימיה שתהיה ראויה ואם היה אמת כדברי הרופא שתהיה אסורה מצד הסכנה

להתעבר להשתמש במוך דהוא במה שהאשה משימה

זשש סכנה אינה משועבדת לבעלה לתשמיש כזה שאפשר

תנה בדבר אשה שסכנה לה להתעבר באופן שמותרת לשמש במוך שהתירו רבותינו האחרונים וגם אני מע"כ ידידי הרה"ג מוהר"ר דניאל ליווי שליט"א. בענין סירום אשה שסכנה לה להתעבר

4 מינו

אינה יכולה למנוע העיבור באופן אחר

י"ו כסלו תשל"ם